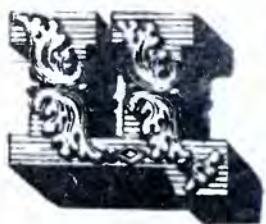

СІЧЕНЬ

1979

Київ

НАША ВІЧНА ДРУЖБА

ІХ СОБАЧА СЛУЖБА

Виходить з січня 1927 р.

№ 2 (1042)

Ціна номера 20 коп.

«Здатність керівників колгоспів, радгоспів, районів, області забезпечити в достатку тваринництво високоякісними кормами слід вважати, як вказав товариш Л. І. Брежнєв, одним з найважливіших критеріїв при оцінці їх роботи».
(З доповіді товариша В. В. Щербинького на липневому (1978 р.) Пленумі ЦК Компартії України).

— Я ж вас просив: до приїзду комісії добре худобу нагодуйте!..

Обіднє доїння на фермі колгоспу імені Жданова уже закінчувалося, коли в корівник убігла одна з телятниць.

— Дівчата! — гукнула вона ще з порога. — Погляньте-но, хто до нас приїхав!

— Хто? Де? — збіглися доярки.

— Та ондечки, бачите, з «бобика» вилізли!

— А хто ж то?

— Оце добре! — сплеснула руками телятниця. — Голову свого не впізнаєте?

— Та ну тебе! — розчаровано мовили доярки, розходячись по місцях. — Знайшла, чим жартувати. Коли це наш голова на ферму приїжджав? Як обрали його, то й досі не показувався тут.

— І все-таки це він, — заперечила телятниця, котра підняла тривогу. — Голова!

— А ти звідки знаєш?

— «Бобик» же наш, колгоспний? Колгоспний. І шофер біля нього теж наш, кам'яногребельський. Кого ж він, по-вашому, може возити?

Цей аргумент переконав, і жінки знову збіглися до воріт, спостерігаючи, як два прибулі безпорадно позирали на море багнуки біля корівників, то на свої туфлі.

— Юлько! — гукнула телятниця. — Підтверди, що це голова. Ти ж розповідала, що бачила його?

— Бачила, — підтвердила та, котру назвали Юлькою. — Але лише раз, та й то у конторі, без пальта.

Доярки відразу обступили жінку. — Ану ж, розкажи, — почали просяти, — цікаво ж.

— Нема що розказувати. Зайшла я до нього в якійсь справі. А він і питає: «Де ви у нас працюєте?» Гірко мені стало. «Що з тобою, чоловіче, говори, — думаю, — коли я вже два десятиліття на фермі, а ти й досі не знайшов часу познакомиться».

— А ти його запам'ятала? — запитали подружки.

Дистанційне управління

— Звичайно, — відповіла жінка. — То чого ж мовчиш? Голова це приїхав чи не голова?

— Та голова.

— Де він — зліва чи справа?

— Справа.

— Це щось велике в лісі здохло, — висловили припущення доярки.

— Або з району хтось приїхав, і треба ферму показати.

Тим часом прибулі, порадившись, вирішили не випробувати долю і полізли назад у машину. Вже з «бобика» голова колгоспу щосили гукнув:

— Голінський! Борисе Овксентійовичу!

— Іду, — озвався завідуючий фермою Б. О. Голінський. Поправив високі халяви мисливських чобіт і побрів до керівництва. Голова кілька хвилин щось йому втовкмачував, а тоді закрив дверцята машини й поїхав.

— Що він казав? — поцікавилися доярки.

— Цінні вказівки дав, — відпові-

завфермою. — Велів підвищувати надой. Отож беріться за роботу.

— Неправда, — може заперечити Володимир Іванович Тарнавський, голова колгоспу імені Жданова. — Такого випадку не було.

Не знаю, не знаю. Як кажуть, за що купив, за те й продав. Мені про це самі доярки розповідали, а їм, я гадаю, видноше.

Та й про що, власне, сперечатися з Володимиром Івановичем? Що він заглядав на ферму не раз, а двічі або навіть тричі за увесь період свого головування? Що він, окрім того, не випускає ферму з поля зору, сидючи у своєму кабінеті?

А яка, питається, з цього користь? Користі нема. У цьому легко переконатися не тільки після розмов з людьми. Досить оглянути корівники, зазірнути всередину, щоб побачити: у колгоспі немає справжнього господаря. У повітрі вже літали білі мухи, а до ремонту приміщень серйозно їще й не приступали. Крізь дах у кількох корівниках просвічувалося зимове небо. Дерев'яні жолоби і під-

лога у багатьох місцях погнили. Скрізь протяги. Годують корів нікудишню, і вони віддячують такими ж надоями. Навіть у нових чотирирядних корівниках, де, за проектом, доярки мали б лише натискати на кнопки, вони розносять корми тазиками і рептухами. А корми — це обережок подрібненої соломи, пригорща силосу або жому. Зате кормоцех, де все оте, що згодовується коровам, мусило б запарюватися, подрібнюватися і нагріватися, уже більше року орендують горобці і всяке залітне птаство, ховаючись там від негоди.

Колгосп імені Жданова, між іншим, спеціалізується саме на виробництві молока. Успіхи ферми — це успіхи господарства. А керувати нею на відстані, не виходячи з кабінету, погодитися, важкувато. Тим більше, що Володимир Іванович, наскільки мені відомо, не телепат і передавати власні думки та розпорядження на відстань не вміє.

— Та навіщо голові телепатія, — пояснюють мені жінки, — коли він може скликати доярку в контору на дев'яту ранку та ще й примусити годину прочекати.

— А чому саме на дев'яту? — запитав я.

— Бо раніше у нього ніяк не виходить. Голова живе у райцентрі, поки з'їздять за ним, поки привезуть, ми вже й доїти корів закінчуємо.

— Хіба я один живу в райцентрі? — знову може заперечити Володимир Іванович Тарнавський.

Це правда, не він один. Якби можна було окинути поглядом увесь район, вельми цікава постала б картина: з багатьох колгоспів, близьких і віддалених, мчать до Сквири «бобики». Вранці — за головами, увечері — відвозячи їх додому. Ніхто, звичайно, не вважає, що голова повинен бути припнутий до свого колгоспу, червоними від безсоння очима оглядати господарство, вишукуючи приховані резерви, але вболівати за

МІКРОБАЙКИ

КУЛЬБАБА

— Я навесні найпершою розкаїтаю! — хизувалася на леваді молоденька кульбаба.
А що першою свів і лисів, про це — ані мур-мур.

ГАМАНЕЦЬ

— Любить мене моя господиня найбільше за всіх! — чванився гаманець, поблискуючи нікельованим замочком.
— Ніколи не розлучається зі мною!

Видно, він був не порожній.

Михайло ХИЖКО.

НЕСТЕРПНІ СУСІДИ

— Ну й сусіди, друже, в мене! — Скаржиться Дмитро Семену. — Уночі, як молотками, Б'ють у стіни кулаками.
— Справді, це велике лихо — Заважають спати тобі.
— Ні, як сплю, тоді в них тихо, Б'ють, як граю на трубі.

Іван ГОЛОВКО.

м. Чигирин
Черкаської області.

господарство він мусить не менше, ніж рядові колгоспники.

— Ні, Володимир Іванович — не Семен Петрович, — говорять доярки та телятниці, згадуючи колишнього голову колгоспу. — Той і на ферму частенько раніше від нас приходив, і переживав не тільки за надой, а й за кожну із нас. От і в когоспі тоді зовсім інша слава була.

До речі, про колишню славу. При Семенові Петровичу Лавриненку господарство справді вважалось одним із кращих у районі. Та пішов чоловік на пенсію, йому на зміну районні інстанції прислали Олександра Борисовича Яблонського, який частіше заглядав у чарку, ніж у поля та на ферми, і слава почала танути, як торішній сніг. Щоб вона не попливла за водою зовсім, райком партії спішно рекомендував головою колгоспу В. І. Тарнавського, котрий до цього очолював радгосп «Сквирський». Як бачимо, і цей оперативний захід не дуже допоміг.

— Ми гадали, що товариш справиться, — пояснили мені. — Анкета у Тарнавського була хороша: працював у райкомі партії, потім керував радгоспом, хоч і там, щоправда, зірок з неба не хапав.

Та видно, навіть дуже хороша анкета не замінить справжньої діловитості і вміння працювати з людьми. У цьому переконав і такий епізод. Не встиг я перекинутися кількома словами з телятницями, як одна з них запитала:

— А ви хто будете — чи не наш голова? Може, ще новішого прислали?

— А ви що — нового хочете? — відбувся я жартом.

— Та хай би і цей був, — відповіли колгоспниці, — аби лиш за справу душа боліла...

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

с. Кам'яна Гребля
Сквирського району
Київської області.

— Так що ви, товаришу інженер, зі мною цього разу винайшли?

Дали перцю!

Коли б хто не звернувся до директора Лохвицького відгодівельного радгоспу Онниченка Д. К., у відповідь від нього тільки й чути було: «Ніколи! Мені не до вас!» Ще й нагубить та образить. «Хіба може так поводитися керівник?» — запитували робітники радгоспу у своєю листі до редакції.

З цим листом Перець звернувся до Полтавського обкому Компартії України. Секретар обкому тов. М'якота повідомив, що факти, наведені в листі, пере-

вірено на місці. Встановлено, що Онниченко Д. К. дійсно порушував партійну дисципліну, зловживав службовим становищем, був грубим до робітників.

Бюро Лохвицького району партії розглянуло персональну справу члена КПРС Онниченка Д. К. і оголосило йому сувору догану з занесенням до облікової картки, а наказом генерального директора виробничого об'єднання м'ясної промисловості його з директорської посади звільнено.

РЕКОРД УМІЛЬЦІВ

ВІННИЦЬКА область (Кор. ТАП). Новий рекорд на вантаж виготовлених Гайсинським обозним заводом і придбаних колгоспом «Прогрес» Козятинського району, встановила команда новачків цього господарства. Щоб довести до пуття нектрий транспортний засіб, вони затратили усього чотири дні і 15 кілограмів сортового металу.

НОВИЙ ЕКСПОНАТ

На головне підприємство Київського експериментального об'єднання «Укрнормунмаш» надійшла радісна звістка: нарешті знайшовся власник «Жигулів», якому пощастило відкрутити гайку спеціальним нандиним ключем (вартість 3 руб. 75 коп.), що його виготовив підприємство. Досі тисячі таних ключів ламалися після першої ж спроби винористати їх за призначенням.

— Тепер ми зможемо дати гідну відсіч тим, хто купив наш ключ і говорить, ніби він придатний лише для металобрухту, — заявили кореспондентові ТАП головний інженер підприємства А. С. Комаров та начальник ВТК А. Ф. Матюшко.

Унікальний екземпляр ключа вирішено передати до заводського музею.

ВАГОМЕ СЛОВО

Львівська область. Власник ТАП повідомляє із с. Яблунева Турківського району: тут відбулися збори сільської громадськості, на яких представили райшлах-відділу дав чергову урочисту обіцянку відремонтувати два містни. Мешканці Яблунева, як і завжди, лишини задоволені красномовством гостя.

СЛАБОСИЛЬНИЙ БИЦЯ

БАЙКА

Зустрілись два братки —
Сиренький Віл і Віл мурутий.
Сиренький так собі — гладкий,
А другий...
— Ну, що з тобою сталося, Бицю, —
Сиренький жалібно пита. —
Перегворнився на тріску ти, на спицю —
Аж підтягнуло живота.
Узяв би приклад хоч із мене —
І не товстий, а пальцем не проткнеш.
— Ех ти, теля зелене!..
Адже ти возиш, косиш та ореш, —
Взяла муругого скорбота. —
Від того не помреш —
Не та, браток, робота!
А от якби тебе в мою на тиждень запрягти —
Не знав би, де і шкуру діти.
— Ой, лишенько! Що ж робиш ти?
— Пишу про працю звіти.

* * *

Еге ж, і в нас таку підзвітність завели —
Ей-ей, не витягають часом і Воли.

м. Харків.

Віктор ЛАГОЗА.

Ловися, рибко!..

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Не переживай, тату: в мене сьогодні теж зирвалася отакенна п'ятірка!

Мал. В. ПОСТОЄНКА

— Праворуч від мене табун окулців!..

Мал. А. ВОРДУНІСА

Без слів.

Мал. С. МИЛУТКИ

Без слів.

Дали перцю!

Як у бога за пазухою жилось липноруним у радгоспі «Поляна» Черкаського обласного управління торгівлі. А може, й іще краще, бо директор господарства Р. Х. Качатурли був не всевидючим, а коли щось і помічав, то й на те очі закривав. Лист про це надійшов Перцеві.

Голова Черкаського обласного комітету народного контролю т. Терещенко А. Г. повідомив, що радгоспівськими справами займалися слідчі органи. Начальника забійного цеху С. С. Зінченка та завідую-

чу місцевим магазином М. С. Перевалу, котрі спробували викрасти і продати понад 3 центнери м'яса, з роботи звільнено. Така ж доля спітнала й директора радгоспу Р. Х. Качатуряна.

Обласне управління торгівлі зміло заходів для наведення порядку в радгоспі. Нині справи там поліпшилися. Господарство почало справлятися з планами відгодівлі тварин і продажу свинини державі. Знизилася собівартість продукції. Виробничі приміщення розширюються і реконструюються.

А що, доспішилися?..

Строків, звичайно, треба дотримувати. Чіткість, оперативність — самі розуміємо. Але буває, що ота оперативність і боком вилізати. За прикладом недалеко ходити. Відправили на ремонт до Знам'янського райоб'єднання «Сільгосптехніка» в кінці 1977-го року радгосп «Кіровоградський» Маловишківського району п'ять тракторів. Та, замість того, щоб спокійно чекати своєї черги, вже через півроку почав атакувати знам'янців дзвінками й листами. Мовляв, установлені сорок днів для ремонту давно вже минули, а нам треба сіяті! Культивувати! Житиувати! Одну скаргу в обласне об'єднання «Сільгосптехніка» — шурух! Другу — шарах!.. Ну й дошархалися до того, що уже в серпні того року радгоспові два трактори повернули — з ремонту, так би мовити. А що ж то, погодьтесь, за ремонт — хіба за якихось

там дев'ять-десять місяців зробиш що-небудь по-людському! Отож одержали радгоспівці назад свою машинерію та й захоили: тут — рульове колесо обламане, там — у кронштейні тріщина...

Он до чого нетерплячка доводить! Тому тепер про три трактори, котрі у Знам'янці залишилися, радгосп і не заїкається. Не гонить у шню ретельних ремонтників, не нервує їх нагадуваннями — а то вони, чого доброго, з великого спіху і дивгунні забудуть на місце поставити. Наорюють тоді та насяють тією технікою механізатори...

А так, дивись, років через п'ять трактори собі спокійнісінько і самі з ремонту повернуться. Як новісінькі. Якщо до того часу іржа залізо не з'їсть.

Вас. ШУКАЙЛО.

Молоко чи горілка?

Питання це, якщо його ставити абстрактно, звучить дещо претензійно. Та річ у тім, що для мешканців вулиці Львівської м. Стрия воно раптом постало не абстрактно, а цілком конкретно. Про це вони й написали до редакції. Здавна був тут продовольчий магазин № 14, де мешканці Львівської та прилеглих вулиць купували продукти першої необхідності. Та раптом улітку його прикрили, а натомість відкрили спеціалізований, горілчаний. До найближчих продуктових крамниць тепер треба чалапати значно далі, ніж було раніше. Виявляється, в цьому приміщенні нема відповідних санітарних умов для продажу харчових продуктів у широкому асортименті. Це висновок санстанції. Звичайно, умови з роками не погіршилися, просто з часом підвищилися санітарні вимоги. Але замість звузити асортимент, магазин просто прикрили.

Директор Стрийського змішторгу М. А. Васинчук висуває ще одну причину: від нього, бачте, вимагають продавати горілку в спеціалізованих магазинах, а двох таких, відкритих у місті, виявляється, замало, в них змішторг не зможе, мовляв, освоїти виділеного для стрийчан фонду на горілчані виробы. Тому довелося відкрити магазин на Львівській. А щодо ображених, каже Микола Андрійович, то й зовсім нема чого хвилюватися, бо наступного року в мікрорайоні буде зведено новий будинок, де відкриють продовольчий магазин. А поки можна й трохи далі походити. Тим більше, що ходити взагалі корисно, як твердять лікарі.

Я теж консультувався з лікарями. Вони дали точну довідку: людям, які споживають горілку, пройти зайвий кілометр — раз плюнути; а людям, котрі вже перейшли на молоко (або ще не вийшли з молочного віку), ходити значно важче. Шкода, що позиція змішторгу і Стрийської міськради у даному разі геть роз'їхалася з позицією медиків.

А щодо фондів на горілку, то коли їх нема як освоїти, то можна й потерпіти, доки збудують обіцяний новий магазин. Тоді, бог дасть, надолужать.

К. ОВСІЙЧУК.

ЛАКОНІЗМИ

● Не бийтеся головою об стінку: забезпечуйте тишу сусідам по квартирі.

● Він був увесь у пошуку. Шукав легкої дороги в житті.

● Розумна думка вперто не хотіла йти в його голову: боялася самотності.

Борис МИРОНЕНКО.

м. Львів.

«Перче, приїдь до нас у Чернівці, побачиш, як у ріку Прут пруть, що попало...»
(3 листа до редакції).

ТЕ, ЩО ріки — живильні артерії землі, стара, як світ, істина. Люди спокійно-віків поселялися на берегах річок не тому, що це екзотично. Вода і годувала людей, і напувала, і мила, і... ще багато «і».

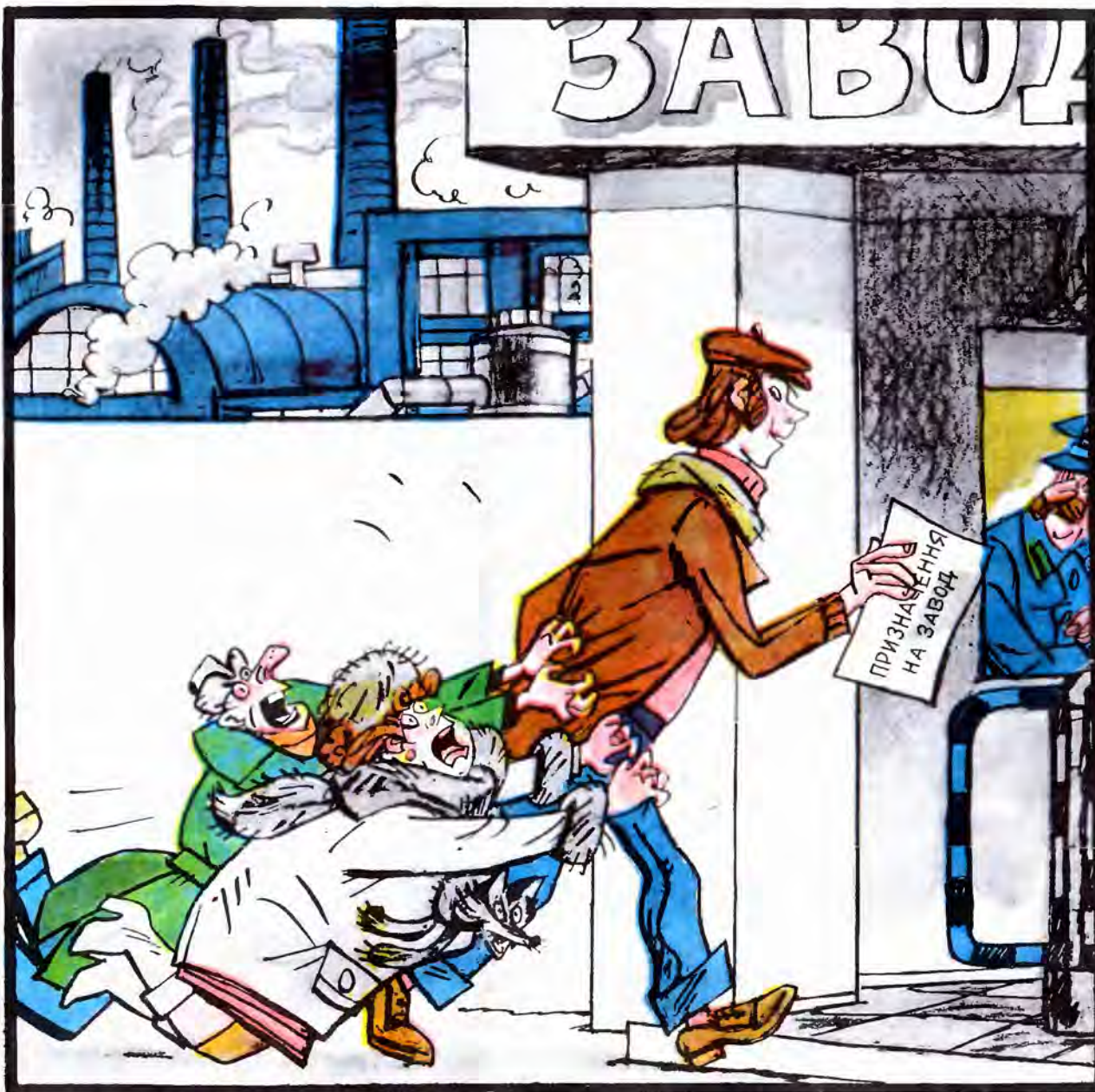
Я стояв над річечкою Днівці, що несла у ріку Прут щось дуже брудне, дуже смердюче, і думав. Оце ж воно, те, що пливе, називається водою.

Має вода оживляти флору, поїти фауну. І тече ота каламуть з комплексу по відгодівлі свиней, що в селі Котелеві. Новоутвореною свино-комплексною річечкою впадає у Днівці, а Днівці несе оту каламуть у Прут. Бо кількатисячя рохкаюча братія свою справу робить. Очисних споруд нема. Гноєсховища будувати припинили. Існуючі резервуари не відповідають навіть добовій «нормі» кудорилів.

Головного хазяїна комплексу

Дали перцю!

— Не пустимо ні за які гроші, синочку!!!

У жительки села Яблунівки (Львівська обл.) Мельник М. П. було телятко. Паслося воно собі, підростало. Та не дала його хазяйці спокною думка про те, що, мовляв, он у сусідів є дійні корови, щодня молоко дають, а тут скільки ще чекати!.. Зустріла якось Мельник завідувачого центральною фермою колгоспу «Прогрес» Гаврилечка Д. Ф. І почала скаржитись, буцімто теля у неї погано росте.

— Нічого! Щось придумаємо, — зрозумівши натяк, авторитетно заспокоїв її Гаврилечко.

І такі придумав. Однієї темної ночі Мельник пригнала на ферму своє теля, а звідти додому погнала тільки телицю вагою 320 кг.

Про такий от натуральний обмін написали у своєму листі до Перця колгоспники.

Як повідомив редакції секретар Стрийського райкому партії т. Павліз, за зловживання службовим становищем членові КПРС Гаврилечку Д. Ф. оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки, а рішенням правління колгоспу його звільнено від обов'язків завідувачого центральною фермою. Колгоспу телицю повернуто на ферму.

ПРУТЬ У ПРУТ, ЩО ПОПАЛО

В. В. Боканчу застати не вдалося. А головний інженер В. О. Безсмертний широкеродно заявив:

— Щоб ми нічого не робили, не можна сказати. Ми щось робимо, але ефект...

Ефективно засипає ріку Прут виробничими відходами і Чернівецький завод залізобетонних виробів. Тут же, у Чернівцях. З лівого берега на русло насувається лавина чортзна-чого. Починаючи з поламаних залізобетонних плит і кінчаючи... Чим тут кінчається — встановити важко.

— Як ви ставитеся до природи і до постанов про її охорону? — питає директор заводу Ю. І. Хара.

— Люблю... — Тоді хвильку подумав і додав: — Як і всі люди...

— А оте чортвиння на березі Прута?

— Наша доля там дуже мала. То комбінат виробничих підприємств тресту «Чернівецькбуд». Брав у нас биті плити і чогось там викидав.

Переказую слова директора заводу начальникові комбінату В. М. Струку.

— От харцызяка, — посміхається Василь Михайлович. — Це ж дітище їхнє. Навпаки, ми брали з цього «кладовища» те, що годилося, і укріпляли берег біля свого кар'єру...

Вийшовши з кабінету Ю. І. Хара, я довго думав: «Чого це він на моє запитання, чи любить природу, спочатку сказав «люблю», а тоді нерішуче додав «як і всі люди». Кого він мав на увазі? Бо як би мене Юрій

Іванович не переконував, ніколи не повірю, що всі люди люблять природу такою міцною залізобетонною любов'ю, як він, або такою «запашною», як директор свинокомплексу Боканча.

— Звісно, не всі! — підтвердив мої думки заступник голови Чернівецького облвиконкому В. Я. Жигулін. — І далеко не всі...

У розмові з Василем Яковичем з'ясувалося, що Юрій Іванович Хар, говорячи «всі», мав очевидно, на увазі таких «любителів», як він сам, — директора Чернівецького цукрозаводу Б. М. Решетилова, директора Чернівецького м'ясокомбінату В. О. Твердохліба, генерального директора Чернівецького об'єднання «Восход» Г. М. Федоренко, генерального директора Чернівецького об'єднання будматеріалів П. О. Кустова, керівників Львівської залізниці. Бо саме підпорядковані їм підприємства пруть у ріку Прут все, що попало. Не зупиняють їх ні рішення виконкомів, ні штрафи вододіспекції, ні прискорення в пресі. Любов понад усе...

Прут живе. Тече, бурунить. Поїть

своєю водою все, що росте, плаває, ходить, літає. Дзвенить його мажорна чиста пісня в буковинських долинах.

Але там, де підступають до ріки з усім своїм згубним приданним оті «любовники», в пісні ріки з'являються мінорни нотки. Як у пісні тієї дівчини, що співала:

Ой, не люби, козачешку, не люби мня,
Ой, не губи, козачешку, не губи мня,

Бо погубиш мою вроду,
скаламутиш чисту воду...

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.
Чернівецька область.

— Отже, домовились: за кожну зловлену мишу — кіло ковбаси!

ЗАВАГАВСЯ

Лис інспектором по кадрах
Служив у діброві.
Раз до нього звернутися
Прийшлося їжакові:
— Чи візьмете на роботу? —
Запитав колючий, —
— Що ж ти можеш?
— Я вилволю
Всіх змінок повзучих... —
Лис хотів його вже взяти,
Потім завагався.
Бо сам повзав, як до птиці
Нишком підрадався.

ДОВЕРТІВСЯ

Всіх любив повчати
Семен Веремій:
— Хочеш добре жити,
То вертітись вмій...
Через кілька років —
Мова між людьми:
Довертісь Семен наш
Прямо до тюрми...
Борис ЧАМЛАЙ.
м. Кіровоград.

ЯК КРИШТАЛЬ!

На голову Березівського районного споживчого товариства Сергія Георгійовича Чорноморченка скаржаться-нарікають. У письмовій формі й усно. Чого тільки йому не закидають: нечесність, грубе порушення фінансової дисципліни, невміння, як слід, організувати справу і тому подібне. Сергій Георгійович присягається, що це — вигадки і плітки. Що він ні в чому не винуватий. Я йому несхитно вірю.

Узяти хоча б історію з кришталевою вазою, котру Чорноморченко мав вручити кращому покупцеві ярмарку, який відбувся в райцентрі. До Перця надійшов лист, що Сергій Георгійович приховав її. Тобто вирішив присвоїти. Редакція надіслала цей лист для перевірки в Одеську облспоживспілку. Факти, звичайно ж, не підтвердилися. Голова облспоживспілки О. М. Яценюк повідомив, що вазу Чорноморченко вручив. І це чистісінька правда: я бачив її у покупця на столі. Хай не в того, що побував на ярмарку, але ж у покупця — кожна людина, як відомо щось десь купує. Правда, вручив Сергій Георгійович вазу через два з половиною місяця після того, як ярмарок відбувся, — саме того дня, коли до Березівки приїхав представник облспоживспілки перевіряти згаданий вище лист. Але ж, повторюю, вручив. Чому, запитаєте, через два з половиною місяця? Забув про неї голова споживчого товариства. У нього, як він запевняє, «мільйон нерозв'язаних справ», котрими, зрозуміло, запаморочена його голова.

А щоб злі язички не теревенили про його, Чорноморченкову, нещи-

рість, він оперативно надіслав до редакції райгазети «Степовий маяк» такий папірець:

«Правління Березівської райспоживспілки просить опублікувати в газеті, що кришталева ваза — приз кращого покупця на ярмарку «Свято продавця і покупця», який відбувся 2 липня 1978 р. в м. Березівці, — вручена кращому покупцю — передовій доярці колгоспу ім. Посмітного Стояній Марії Миколаївні.

«Правління райспоживспілки просить вибачити за затримку повідомлення.

Голова правління райспоживспілки Чорноморченко».

Бачите, який Чорноморченко! Не тільки чесний, а й внятково ввічливий. Вибачився перед редакцією навіть за те, в чому перед нею не звинив.

Або взяти приписки до плану това-

рообігу. Приписали, отже, і одержали преміальні. Працівники апарату райспоживспілки — 1665 карбованців, а працівники апарату Березівського міського споживчого товариства — 2713 карбованців. Незаконно, ясна річ, одержали. Звинувачують у цьому Сергія Георгійовича. Хоч він, якщо розібратися, зовсім не винуватий. Адже не він приписував. Приписали ті, хто збалансовує виторг.

Дехто може не погодитися з цим твердженням і запитати: а де ж контроль з боку голови райспоживспілки? Контроль, безперечно, має бути. Повсякденний і суворий. Та хіба усіх проконтролюєш? У Чорноморченка підлеглим ой-ой-ой скільки!

Інкримінують Сергієві Георгійовичу не тільки приписки, а й відписки. Мовляв, не реагує на критичні виступи районної газети, а формально відписується. Ну, це знаєте, таке діло... Для когось — відписка, а для когось іншого — чітка, конкретна

відповідь. Чорноморченко чітко й зрозуміло відповідає газеті, що в таких-то магазинах по кілька днів чи навіть тижнів не буває таких-то товарів повсякденного попиту через те, що не вистачає автотранспорту. А раз транспорту не вистачає, то на чому ж завезеш у торговельну мережу потрібні товари?

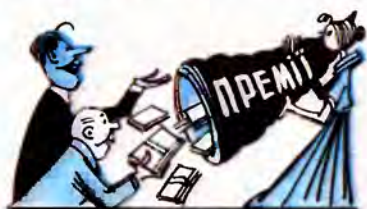
Не винуватий Чорноморченко і в тому, що півроку проживав у готелі і сплачував за проживання в ньому не з власної кишені. А зобов'язав сплачувати підпорядкований райспоживспілки промкомбінат. За рахунок коштів, асигнованих на підготовку кадрів. Це коли він переїхав до Березівки з іншого району області, де працював у споживчому товаристві завідуючим торговельним відділом, і ще не мав квартири. Чому не винуватий? Не знав, що не можна цього робити.

А як тільки Чорноморченку надали квартиру, він заходився переобладнувати її. На це переобладнання пустив дев'ять тисяч триста карбованців. Так само не з власної кишені, а з виділеного для ремонту магазинів фонду. Знову поголос: Сергій Георгійович, мовляв, зловживає службовим становищем. Хоч він знову ж таки не винен. Бо чесно, кладучи на серце руку, зізнається: не знав, що й цього не можна робити.

Так що даремно підкопуються недоброзичливці під голову Березівського районного споживчого товариства С. Г. Чорноморченка. Він — кришталево чесна і добропорядна людина.

М. ПАЛЬЧИК.

Одеська область.

ОБУРЕНИЙ ШАБАШНИК

АБО ЧОМУ ГОЛОВА СІЛЬРАДИ ДЕРСЯ НА ДАХ

Монолог, почутий у Гончарівці

...Так, не заперечую, я теж писав до редакції про клуб. Стривайте, стривайте, коли ж це було? Ага, ранньою весною, перед тим, як ми поїхали в Миколаївську область корівники будувати. Так от, клуб у нашій Гончарівці нічого ще був, міцненький, а черепиця, най її шляк трафить, в окремих місцях побита. Стіни почало запальчувати... Ось тоді й написали ми листа. А Роман Васильович Цвіренко — голова сільради — з радості й подерся на дах і давай ту черепицю знімати... З якої радості, питаєте? Ну, кажуть, ніби в районі пообіцяли дати шиферу й виділили кошти на ремонт. Чого, питаєте, сам подерся знімати черепицю? А хто ж іще полізе?.. Зняв хутонько черепицю і продав її кільком односельцям... Ні, ні, грошей не привласнив, то хтось плітку пустив. «Всі до копійки — майже триста карбованців — оприбуткував. А от навіщо поспішно знімати стару черепицю, це вже ви в нього поцікавтеся...

Так от, повернувся я через два місяці з «відходів», глянув на клуб — а най його шляк трафить! — стоїть розкритий! Кіно в ньому не крутять, танців немає, самодіяльність розбіглася — уявляєте, ніде культурно провести час трудящіх людей. А село в нас чимале — більше тисячі мешканців, молоді не менше півтори сотні, куди його піти погуляти — в райцентр до Монастирська їхати чи, може, аж у Тернопіль податися? Зайшов я до клубу: стеля валиться, в бібліотеці на книжки тече й капає — жах! «Що трапилося?» — питаю. А мені завклубша Марія Романюк і каже: «Шиферу не дали, як обіцяли. А потім, хоч би його й дали, все одно нікому накривати, бо не знайшли бригади, яка б згодилася ремонтувати клуб...».

Ну, зібрався ми — і моводь, і старші: Василь, Володимир, дядько Іван та інші. Всі — майстри-фахівці, хоч куди: той тесля, той муляр, той слюсар, той лічник, — в основному ті, хто їздить на «відходи». Зібралися, значить, страшенно обурилися, потім засукали рукави і — най його шляк трафить! — написали ще в одну інстанцію листа. Коли це було? Зараз, зараз пригадаю... Ага, саме перед тим, як ми зібрали бригаду й поїхали скиртувати на Херсонщину. Непогодо там заробили, непогано...

Повертаюся додому. Місяць відпочив. Мати — то на картоплі, то на буряках, батько теж трудиться в колгоспі. А я, значить, романчики почитую, детективчики, ранкові та денні телепередачі дивлюся. Одне слово, культурно просвіщаюся. Вирішив піти до клубу. А він — най його шляк трафить! — уже на ладан дише: підлога погнила, стіни облупилися, балки та крокви потрухлявіли, бо досі ж непокритий стоїть! Хлопці зійшлися. Розмовляємо, хвалимося, хто скільки заробив, хто звідки приїхав — той з Одеської області, той із Черкащини, той іще звідкись. Обурюємося, що клуб у нашому селі такий. Коли це, передають, ніби голова колгоспу хоче зібрати нас на завтра. Прийшли ми, душ із тридцять — хлопці файні, майстрові: муляри, теслі, лічники. Біля магазину купчимося. Думаєм, послушаємо, що товариш Драпатий скаже. А Степан Павлович і розпочав: «Хлопці, потрібна бригада для ремонту клубу. Є матеріали, є гроші, приступайте до роботи. То ж ваш клуб, вам у ньому культурно відпочивати...» Ну, ми радісно загомоніли і негайно приступили... Ні, ні, не до роботи, а до торгів: скільки заплатять. Не сторгувалися. Купили в магазині червоного міцного, випили та й розійшлися...

Що, що, питаєте, як із клубом? А, шляк би його трафив, хай про нього начальство думає — йому за це гроші платять... А я оце гукну хлопців, засукаємо рукави і... правильно, вгадали: напишемо

листа, поскаржимося — вже не тільки на місцевих та районних керівників, а й на обласних: чого вони погано дбають про духовний харч трудящої людини?.. Що ви сказали? А, хотіли б зі мною та моїми «однобригадниками» зустрітись? Боюся, що не вийде. Ми виїжджаємо завтра. Домовилися на Житомирщині санітарник будувати. Як, чого їдемо? Маємо право. Є навіть постанова про це. Ми грамотні, читали... Так от, зустрічаться нам не обов'язково. Ми напишемо скаргу й звідки, з Житомирської області, приїдемо. Слава богу, і закони, і свої права ми добре знаємо...

Коментар до монолога

А що ви думаєте, і напишуть. Бо справді грамотні, права свої знають. Біда тільки, що про обов'язки забули. А про них треба б пам'ятати... Більше півроку у селі стояв розкритий клуб — уявляєте? Те, що «хазяйновитий» голова сільради Р. В. Цвіренко зняв із нього черепицю, віддавши на поталу дощам і непогоді, і те, що робилося це не без відома завідуючого райвідділом культури Б. В. Боцюрка, — то, як кажуть, одна справа. І з нею, думається, відповідні інстанції розберуться. Та все-таки непокоїть інше. Тільки протягом восьми місяців 1978 року із Гончарівки виїжджали на «відходи», тобто на заробітки, близько сотні шабашників. Виїжджали під час посівної кампанії, під час збирання врожаю. Збивали бригади і їхали на Одещину, Миколаївщину, Херсонщину... До речі, про постанову, якою шабашники часто козирять. Справді, є така постанова. Але вони не так прочитали її, як треба. Вірніше, прочитали так, як це потрібно, як вигідно їм. Адже постанова дозволяє «відходи» в тих випадках, коли у колгоспах, із яких трудівники їдуть тимчасово працювати в інші господарства, є зайві робочі руки, коли все там зроблено, виконано й перевиконано і коли є від керівництва офіційний дозвіл. А про які зайві руки може йти мова у Гончарівці, якщо там більше півроку неспроможні були знайти людей для ремонту клубу? Якщо в колгоспі імені Суворова через брак робочих рук гальмується спорудження комбикормового заводу й майстерні? Якщо не вистачає робітників для нормального функціонування колгоспного цегельного заводу?..

А вони, бачте, виїжджають «шабашити». Виїжджають, здебільшого, без дозволу, під різними приводами. Той має тесть або тестя, які трудяться в колгоспі (в таким чином зберігається приналежність ділянка та інші привілеї), той, повернувшись з армії, взагалі невідомо де працює; а є й такі, що живуть у Гончарівці, а за документами — ніби працюють в одному з колгоспів Херсонщини. Я не називаю їхніх прізвищ — місцеві керівники знають усіх «шабашників» краще від мене. Знають, а заходів чомусь не приймають. Ось тому й не вистачає робочих рук у колгоспі імені Суворова, тому й нікому було ремонтувати клуб, тому й дерся голова сільради на дах знімати черепицю. Хоч, як виходить, даремно дерся...

Ів. НЕМЦОВИЧ,
спец. мор. флоту.

Тернопільська область.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— І оце ви називаєте борщем?!
— Як і у вас, товаришу виконроб, — із недоробочками!

Гарольд БУДДЕ

ОДНЕ «ЩАСТЯ» НА ДВОХ

Клаус Бергер дістав місце учня. Ну й хто міг би подумати отаке! У хлопця нема впливових знайомих, які могли б скласти проєкцію. І все-таки він працює у фірмі по торгівлі нерухомим майном. А ще, бачите, знаходяться у нас людиці, які теревенять, що серед молоді безробіття усе зростає. От брехуни безсовісні!

А було ось як. Одного чудового дня Клаусів батько ввійшов у вітальню, поклав на стіл якийсь папірець і торжествуюче прокрі:

— Ми виграли!

— Не може бути! — зойкнула мати, ледве не зомлівши.

Син східно запитав:

— Мільйон чи тільки половину?

— Ця молодь, — буркнув батько, — тільки й думає, що про гроші. Є ж урешті-решт й інші цінності!

— Та не муч ти нас! — заблагала мати. — Розкажи толком, що сталося.

— Я потай од вас брав участь у конкурсі, — пояснив Бергер-старший, — і виграв для Клауса місце учня.

— Не може цього бути! — вигукнула мати і знову ледве не зомліла.

— Син поцікавився:

— Місце учня? А де?

— У фірмі по торгівлі нерухомим майном, — відповів Бергер-старший. — Це, щоправда, не те, чого тобі хотілося, але ж людина повинна вміти обмежувати себе.

І ось Клаус Бергер, який мріяв стати механіком, підтюпцем подався «отримувати» виграш.

— Власне кажучи, — пояснив йому глава фірми, — виграш полягає в тім, що тобі дається право взяти участь у конкурсі на заміщення вакантного місця учня: перш ніж фірма зважиться зупинити свій вибір на комусь із тих, що виграли, кожному із них належить іще пройти випробування. Коротше: щасливчики — а їх немало — мусять попрацювати на швидкість. Переможцеві й дістанеться місце учня.

Наступного дня наш щасливчик прийшов у точно визначений час, щоб разом із 19 іншими претендентами протягом 8 годин навипередки сортувати карточки у картотеці. Врешті-решт пе-

реможцями визнали двох. Один із них — Клаус.

Глава фірми оголосив:

— Я роботодавець справедливий і візьму обох переможців. Є тільки одна заковика...

— Яка? — нашорошився Клаус.

— Бачите, сказав шеф, дружельюбно дивлячись на хлопців, — у фірмі є тільки одне місце але, незважаючи на це, вона готова взяти вас обох. Тому вам доведеться ділити на двох одну зарплату.

Щасливчики зі'яли.

Шеф заповзвся заспокоювати їх:

— У негожу годину, очевидно, краще усе-таки мати під дахом хоча б одне ліжко на двох і задовольнитися меншим, аніж дозволити одному розлягтися, а другого примусити холодної ночі стояти на вулиці під дощем.

Отак Клаус Бергер і дістав місце учня. А є ж іще, бачите, люди, які пащекують, ніби у нас безробіття серед молоді лютує.

«МЕТАЛЛЬ»,
Франкфурт-на-Майні.

І сміх, і гріх

ТЕЖ РЕКОРД

У місті Лансінгу (штат Мічиган, США) зареєстрували свій шлюб 21-річна Одрі Голвортс і її 61-річний наречений. А через дві години після цієї урочистої церемонії дружина подала заяву на розлучення. Бо вона була ображена: ще під час реєстрації шлюбу нижній наречений обізвав її дурною індичкою.

ЛІКАРСЬКА ТАЄМНИЦЯ

Наводимо кілька рядків із порядку денного конгресу практикуючих лікарів ФРН, який відбувався у Дортмунді: четвер, 7 вересня, 10.00—13.00 — відвідання пивної; 14.00—18.00 — відвідання пивної; п'ятниця, 8 вересня, 11.00—14.00 — відвідання пивної.

Коли лікарі обговорювали свої справи, — залишається загадкою.

САМОПОШАНА

Англійський матрос Джеймс Катвей витатував у себе на плечах погонні зі своїми знаками розрізнення, а на грудях — усі свої нагороди. «Я хочу, — каже він, — щоб навіть тоді, коли я лежу в самих трусах на пляжі, люди знали, з ким мають справу».

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Дуби і пенъ

БАЙКА

Трухлявий Пенъ нашіптус Дубам: — Я доведу нарешті вам. Що жить і жить мені віни! Ви придивіться-но до мене: Моя статура знов стає зелена! Я омолоджуюсь! Ось виростуть гілки, Увись піднімуться потроху...

Діждавсл я щасливої доби! — Ова! — всміхаються Дуби. — Зазеленів ти справді. Лиш... від моху. Що в кожну тріщину заліз! Так «молодіє» і капіталізм...
Петро ГРИШКО.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Баталія біля жирного пирога.

«Між представниками різних угруповань військово-промислового комплексу США точиться запекла боротьба за військові замовлення». (З газет).

ПОТРІБНІ ФАХІВЦІ...

Рік, якому оце французи дружно «кадью!» гукнули, дістав од свого попередника невтішний спадок. Річ у тім, що в кінці 1977 року Франція доскочила сумного національного рекорду повоєнного часу: за даними Міжнародної організації праці, у країні залишилося без засобів до існування півтора мільйона чоловік.

Половина французьких безробітних — це ті, що лишилися надії на кусень власного трудового хліба, ще й навіть не попрабувавши його на смак: недавні учні, ліцеїсти і взагалі молодь до 25-літнього віку. Вони не мають спеціальності, і це зводить їхні шанси до нуля.

Сидять без роботи і висококваліфіковані спеціалісти машинобудівної, металургійної, авіаційної, суднобудівної та інших галузей промисловості...

Та ось у Марселі аж дві міські газети надрукували об'яву про найми на роботу. До того ж — перспективну.

Гей, та неже ж у чорній хмарі безробіття якийсь просвіток іамітвився?

Не будемо оптимістично забігати наперед — гляньмо спочатку про кого йдеться у тій об'яві, кому вона адресується. Виявляється, що йдеться в ній тільки про колишніх парашутистів та командосів, тільки їм і обіцяється «перспективна робота». Яка саме — з'ясувалося невдовзі.

Як стало відомо (не з самої об'яви, звісна річ), фірма, що ту об'яву в газети подала, готує найманців-мордоворотів, нишпорок: колишні парашутисти і командоси — люди, безперечно, уже з певними навиками собачої служби і практичним досвідом костоломів — проходять тут спеціальну підготовку по розгону пікетників, слідуванню за профспілковими активістами і так далі.

Обіцянка «перспективної роботи» — не рекламний трюк фірми: аби робітника, який за свої людські права голос підіймає, надійніше в шори взяти, аби йому рот заткнути, підприємці ладні і з самим дідьком у спілку ввійти. Тут вони охоче користувалися і користуються платними послугами усіляких покидьків. Тим паче, коли ті не так собі можуть винюхати, що треба, залакати когось чи ребра комусь там потрошити во ім'я хазяйського блага, а роблять це на належному фаховому рівні.

От і виходить, що й нині, коли Захід під тягарем безробіття крекче, попит на фахівців там усе-таки є, спеціалісти потрібні. Не суднобудівники, щоправда, не машинобудівники, не металурги: хазяям потрібні майстри підступності і кулака!

1978 рік ознаменувався у Франції, зокрема, тим, що підготовка цих кадрів була поставлена на рейки організованості: збавивши перспективність справи, за неї взялися спеціальні фірми. «Перспектив» же, які з огляду на це відкриваються перед чесним трудящим французом, уточняти, гадаємо, нема потреби.

Д. МОЛЯКЕВИЧ.

ГУМОРЕСКА

Якби не солідні запаси мінеральної води, члени комісії давно б почадили. Почали зранку й непомітно просиділи аж до третьої години дня. Заощаджуючи час, відмовилися від перекурів — палили, не виходячи з просторого директорського кабінету, і зараз він нагадував кратер невеличкого вулкана перед виверженням.

Голова комісії вже шосту годину знайомив директора з наслідками перевірки. Вона тривала місяць, і от сьогодні заключний, так би мовити, акорд.

Правду кажучи, нічого особливого або, не дай боже, кримінального з'ясувати в ході перевірки не пощастило. Навіть обов'язковий у таких випадках список недоліків, недоробок і прорахунків цього разу вийшов куцим, мов червнева нічка.

Однак директор на це не зважає — поводить себе солідно. Кожне слово бере близько до серця. Час від часу схвильовано схоплюється з місця, починає швидко ходити по кабінету. Потім зупиняється, замислює, вражений якимось черговим одкровенням доповідача. Іноді навіть тихенько аплодує окремим місцям, які здаються йому особливо оригінальними й корисними.

Суворих контролерів тішить його щира, майже дитяча безпосередність, залізна витримка і відключені телефони, які дають їм можливість зосередитися на матеріалах місячної шарпантини, доскіпливої перевірки кожного показника, кожної цифри...

Доповідь закінчено. Члени комісії, похитуючись, ідуть з кабінету, в якому залишаються тільки доповідач і люб'язний господар. Голова комісії збирає папери до великого портфеля і раптом зупиняє стомлений погляд на якійсь довідці.

— Слушайте-но, — звертається він до директора, — я не хотів привселюдно про таку дрібницю згадувати. На загальному позитивному тлі вона нічого не важить, проте скажіть мені, будь ласка: чого це у вас на посаді інженера з техніки безпеки працює людина з вищою театральною освітою? Я розумію — з кадрами у місті труднощі, кожен по-своєму вижручується. Однак, актор на посаді інженера? Це

вже, погодьтеся, трохи дивно виглядає. Якесь інша комісія може й виявитися менш поблажливою до такого кричущого порушення. Не знайдуть нічого кращого і вдарять в усі дзвони. До якого-небудь солідного виступу, як приклад безвідповідальності, впишуть і почнуть в усіх нарадах згадувати, мовляв, докотилися, докерувалися, дожилися... Ну, для чого це вам?! Може, недогледіли? Чи у такому способі зайвого керівника для заводської художньої самодіяльності тримаєте?

Директор дещо легковажно посміхається і заперечно хитає головою:

— Самодіяльність тут ні до чого. А людина ця нам ой як потрібна! Ви от місяць завод перевіряли. Все вивчили, окрім одного — скільки бідоласі директорів за місяць нарад треба одбутися? Не порухували? Різні, звичайно, бувають наради. От тільки чомусь ті, що справді потрібні, організовано проходять і швидко закінчуються. На інших — годинами висиджуєш, прагнучи збагнути, для чого тебе сюди погукали? А в директора ж справи на заводі: невідкладні, оперативні, які завгодно! Рік посидів на тих нарадах — відчуваю, що діла не буде. І план завалимо, і якість, а вже про собівартість і не питайте. Ось тут ми й познайомилися з нинішнім нашим інженером по техніці безпеки. Випадково, в театрі. Дружина на нього увагу звернула. Дуже він, каже, на тебе схожий, наче брат рідний. Я жартом одбувся, а потім запросив його до себе, переконався, що таки якась подібність у нас є. Та у справі, яку я замислював, схожість особливо значення не мала. Хто на велелюдних нарадах приглядається пильно до своїх сусідів. Там кожен про свої справи думає, від яких його відірвано.

Так актор став інженером і вивільнив директору стільки часу, що ви й увияти собі не можете. От комісія ваша завод місяць перевіряла. Що там не кажіть, а ми на вас гарне враження справили. За всіма показниками — передове підприємство. Не знаю, чи були б ми такими, якби не мав директор надійного дублера? Може б, довелося сьогодні вислухати, червоніючи, чимало гірких слів, нарікань, претензій. Тож, що б там не казали, а в штаті заводу актор залишиться. Хай мистецтво й далі виробництву допомагає.

Голова комісії довго думав над тим, що йому довелося почути, потім уважно подивився на директора і, посміхнувшись якійсь своїй несподіваній думці, сказав:

— Що ж, може, ви й маєте рацію. Принаймні, виробничі показники свідчать на вашу користь. У мене рука не підніметься зруйнувати те, що зроблено завдяки невеличкому порушенню штатного розкладу... Тільки прошу вас, скажіть мені щиро: зараз, у цю хвилину, я розмовляю з директором чи з його дублером?

Була п'ята година по обіді. Закінчувалася перша зміна. До кабінету увійшла стомлена людина, яка справді чимось була схожа на директора.

Олександр МІРОШНИЧЕНКО.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Ольго Миколаївно, ви казали, щоб я привів до школи батька...

ЖИТОМИРСЬКІ ТЕРМИ

Навіть начитана людина, чи, в нинішньому розумінні, — інтелектуал, коли збирається в дорогу, не обов'язково звертається до наукової літератури, аби дізнатися чи ще раз повторити, коли і хто сконструював паровоз, коли саме паровози були замінені на тепло- і електровози. У такий момент головне — завчасно придбати квиток та не запізнитися на поїзд.

Тому не будемо прискіпливими і до тих численних житомирян, котрі, склавши чисту білизну, прихопивши з собою мило, мочалку, а то й духмяний березовий віник, збираються у такий прозаїчний заклад, як лазня, не задумуючись над тим, що воно таке і звідки взялося.

І все ж, оскільки уже мова зайшла про лазні, то й деяким необізнаним мешканцям Житомира не зайвим буде знати, що ці заклади теж мають свою історію, мають і своє технічно-побутове визначення.

Скажімо, давньоримські громадські лазні називалися термами, і до їх складу входили також спортивний зал, зал для зборів, приміщення для відпочинку тощо. Але не будемо захоплюватися і задрити тому, що було так давно і в чужих людей. Ми далеко скромніші, тому і лазня наша має більш лаконічне визначення: це спеціальне приміщення, де паряться і миються.

Власне, житомир'яни на більше й не грендують. Знаючи можливість своїх терм-лазень, вони не збираються там ні на зборах сидіти, ні у волейбол грати, ні вилежуватися на диванах. Тим більше, що для зборів у них є клуби і будинки культури, а для фізичного загартовування — спортивні зали, майданчики і стадіони.

Отже, громадяни цього сучасного, красивого й досить великого промислового міста розраховують на задоволення елементарної життєвої потреби: помитися та попаритися. Цю скромну

потребу можна було б якоюсь мірою й задовольнити. Але...

Але, на лихо, у такому великому місті є лише 6 лазень. А ще на більше лихо, з них часом діють всього три. Тому-то розраховувати (якщо ви вже й чемоданчик у баню приготували) на комфорт чи хоч на будь-які зручності не доводиться. Головне — втиснутися у довжелазну шеренгу бажаючих та дочекатися своєї черги.

Гарантії, що ви достоїтеся і потрапите у ванну, у душеву чи хоч до оцинкованого тазика у загальному залі, вам ніхто не дасть. Ні директор лазні, ні працівники обласного управління побутового обслуговування населення, якому нині підпорядковані ці заклади. Тому значна частина громадян має задоволення хіба з того, що багато годин проточеться у черзі, перекиньтесь словом, розповість свій і почує чийсь веселий або гостросюжетний анекдот про місцеву баню, а тим часом умиється власним потом та доломти у кістках попаритися. Влітку на сонці, а зимою під кожухом.

Стара, як світ, лазня № 1, що по вул. Пушкінській, 16 (кажуть, їй 99 років!) після якого-такого ремонту працює. Працює з 8-ї ранку до 11-ї ночі на повну потужність. А потужність її, як пояснила директор Каміла Леонідівна Брюховець, досить мізерна — 75 місць. У будній день вона пропускає в середньому 1000 чоловік. У вихідні — 1400—1500 чоловік.

А бажаючих багато і багато більше. Бо коли врахувати, що лазні № 2, № 4 і № 5 під час ре-

монту не діють, а всі, які діють, мають лише 285 місць, то стане ясно, що проблема «помитися, попаритися» у Житомирі відчувається досить гостро.

Наївний, хто думає, що домашня ванна замінила собою лазню. По-перше, навіть у місті, котре невпинно будується, ще чимало осель старих, без комунальних вигод. А по-друге, навіть звичайної парної в лазні, а тим більше сауни, ніяка домашня ванна не замінить.

З цим, до речі, цілком погоджуються і начальник обласного управління побутового обслуговування Віктор Якович Глушков та головний інженер Олександр Олександрович Лук'янов. Погоджуються і, як добрі й самокритичні люди, безпорадно чухають чуби, розуміючи, що з банями явно запарилися.

Виявляється, років 5-6 тому, вони опинилися у становищі молодого, який повністю довірившись сватам, узяв наречену без посагу. Тільки й того, що в сьомому-такому весільному вбранні. Комунальники передали побутовикам лазні без будь-якої матеріальної бази. Але, знову ж, що то й за чоловік, який, одружившись, на ледь прикритій дівчині, за всі роки не спромігся одягнути її! Нехай і не як кралою. А хоча б так, щоб можна було людям показати, сорому не набравшись.

Може, саме завдяки отій вайлуватості з боку нових господарів найбільша (фактично ще нова) лазня № 4 — по вул. Гоголівській, 52, — що має половину потужності всіх лазень Житомира, як зупинилася на ремонт іще в січні 1977 року, так і простояла до січня 1978 року ніким не займана. І тільки майже увесь минулий рік вона повільно ремонтувалася.

Може, тому й чотири сауни, майже готовенькі, два роки простояли без дії, чекаючи, коли до них підведуть електрокабель.

Не знаємо, наскільки полюбляє «помитися, попаритися» в бані керуючий облрембудтрестом Міністерства комунального господарства УРСР В. В. Захарченко, але з того, як він ремонтує лазні, можна судити, що йому більше до душі домашній прохолодний душ.

Зрештою, жителям Житомира мало діла до того, хто в чому і на скільки винен, — їх законно цікавить єдине: аби в лазнях міста можна було нормально помитися та попаритися.

І. СОЧИВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...з найбільшим нетерпінням чекають морозів жителі сіл Гориславці та Гусаків Мостиського району Львівської області. Їх мешканцям крига ось уже кілька років заміняє місток через річку, що розділяє села.

...гроші, надіслані телеграфом, йдуть до адресата, який живе у м. Верховині Івано-Франківської області, в десять разів довше, ніж звичайний поштовий лист. Принаймні, в цьому могла переконатися жителька Самгородка, що на Вінниччині, т. Гришук. Вона надіслала своїй доньці гроші телеграфом, а про це їй повідомила звичайним листом. Рівно за десять днів т. Гришук одержала листа, в якому дочка питала: «Мамо, а де ж гроші?». Переказ верховинці вручили ще пізніше.

...у селі Воскресенівці Богодухівського району на Харківщині свідцтва по страхуванню від нещасних випадків оформляються без відома застрахованих. Перше таке свідцтво нещодавно одержав житель цього села М. І. Занько і щиро здивувався. Держстраханти не менше здивувалися й самі, коли дізналися, що здивувався клієнт.

Судячи з цього, такий вид страхування для них не дивина.

...найзагартваніші люди живуть на Кнівщині, у містечку Барншівці, по вулиці Жовтневій, № 118. А найбільш незворушна людина, можна сказати, зі сталевими нервами працює начальником пересувної механізованої колонії № 12. Це — Котвицький П. М., той самий, який здав три роки тому десятиквартирний житловий будинок, а опалення не підключив і досі.

— Прошу втрутитись! Цей хуліган чіплявся до мого чоловіка!..

Мал. В. ЧИРЬОВА

Мала студентська енциклопедія

ОЦІНКА

Рідна п'ятибальна шкала оцінок, що давно вже акліматизувалась у наших школах і вузах, має безсумнівні переваги перед дванадцятибальною і, тим більше, стобальною (є й така!) системами.

Адже, крім усього іншого, порухувати до п'яти — легше й швидше, ніж до дванадцяти. Не кажучи вже про громіздку сотню. А сьогодні, в епоху жорстоких цейтнотів, палко вітається будь-яка економія часу.

Якщо ж пригадати неспішне ХІХ століття, то, зазирнувши у дванадцятибальні атестати-дипломи своїх прапрабабусь і прапрадідусів, ви побачите там такі ось, приміром, варіації на тему старої доброї четвірки:

«Вихованець Інституту цивільних інженерів П'ятиноженко Федір виявив за час навчання такі успіхи:

- з фізики — добре;
- з математики — дуже добре;
- з машинознавства — вельми добре».

Погодьтеся: сьогодні все — лаконічніше і, головне, зрозуміліше. І хоча професура часом ремствує на те, що необхідність маніпулювати усього п'ятьма балами породжує певні труднощі, — саме п'ятибальна система робить педагогів справжніми майстрами своєї справи. Та й п'ять балів здається розкішшю, коли згадати: віртуоз-балалаечник чудово обходиться трьома струнами, а Паганіні, як відомо, міг грати й на одній.

Втім, це аж ніяк не значить, що треба ввести трибальну чи навіть одиобальну систему оцінок! Це було б, м'яко кажучи, не зовсім зручно.

А яку саме оцінку одержано, — красномовно свідчить фізіономія студента, що виходить з екзаменаційної аудиторії. Рот до вух і очі, які сяють неземним блаженством, звичайно ж свідчать про п'ятірку чи, в крайньому разі, четвірку.

Мімічні еквіваленти трійки і, тим більш, двійки описувати не треба: вони, по-перше, загальновідомі, а, по-друге, визначаються темпераментом і вихованням студента.

Від оцінки залежить багато: хороший настрій студента і екзаменатора (бо справжній педагог так само щасливий поставити заслужену п'ятірку, як студент — отримати); стипендія взагалі та її розміри зокрема; нарешті — студентський авторитет і, певною мірою, навіть доля.

Сама ж оцінка залежить від одного-єдиного фактора: від рівня ваших знань. То чому б студентам не дотримуватись цієї умови (зовсім маленької умови!) і не забез-

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Гей, носій!

печити собі всіх перерахованих благ?! Включаючи підвищену стипендію. Га?

ПЕДАГОГ

У перекладі з давньогрецької «педагог» — буквально «дитовод», «водій дітей». Коротко кажучи, — вихователь.

Та, як відомо, в умовах вузу доводиться виховувати не дітей, а студентів. Які, втім, інколи пустують не гірше за третьокласників на великій перерві. виправдовуючись словами відомої пісні: «Мы можем петь и смеяться, как дети». А частіше — зовсім не виправдовуючись.

Уся це, між іншим, переконує педагога в тому, що процес виховання — такий же нескінченний, як і Всесвіт. І для діяльності вихователя відкриваються безмежні перспективи. Може тому всі справжні педагоги — невиправні оптимісти: вони вірять, що робота для них знайдеться завжди!

Усі інші відомості відносно функцій вузівського педагога мож-

на знайти в статтях «асистенти», «академзаборгованість», «декан», «екзамен» та багатьох інших, що складають цей скромний учбово-гумористичний посібник.

РОЗКЛАД

Факультетський розклад подібний до оперативної карти, де точно вказані час і місце зустрічі викладачів із студентськими підрозділами. Створення розкладу — високе й нелегке мистецтво. Його осягають далеко не всі співробітники деканатів. Адже треба точно розрахувати, щоб на кожній парі вистачало всього: і аудиторій, і викладачів, і студентів. Бо відсутність хоча б одного з цих трьох компонентів неминуче приведе до зриву лекції чи семінару.

Як і в класичній драмі, тут необхідно суворо дотримуватись трьох єдностей: часу, місця і дії. Адже якщо, припустимо; педагог і студенти з'являться хоч і в одну аудиторію, але в різні години, — заняття навряд чи пройде успішно. Те ж саме, коли вчитель і учні прийдуть одночасно, але — в різні приміщення. Тому дуже важливо, щоб і студенти, і педагоги пам'ятали, де й коли вони мають сьогодні зустрітись. Саме в цьому і допоможе їм розклад, складений розумною рукою (при обов'язковому сприянні такої ж голови).

Якщо педагог читає лекції на кількох факультетах, то дуже бажано, щоб години цих лекцій не

РЕКЛАМНА ТУМБА

- Оголошується набір на курси шиття білими нитками.
- Відкрито пункт прокату чужих думок.
- Поновлюю втрачений авторитет.

М. КОЛЕСНИКОВ.

м. Торез
Донецької області.

ЧИ СЯК, ЧИ ТАК

Літературний жарт

В Андрія радість! К бісу горел—
Він написав поему «Море»!
Як хвилювався наш Андрій!
Побіг в редакцію мерщій.

Редактор прочитав поему:
— Цікаву вибрали ви тему,
Талант у вас, та ще й який!
(На сьомім небі був Андрій).
Але в поемі є водиця,—
А це до друку не годиться...

І знову наш поет потів —
(Надрукуватись так хотів!)
Поему написав він знову,
І знов повів редактор мову:
— Повема «Степ»?.. Ви ростете!..
Тут кожне слово — золоте,
А децю можна й цитувати...
Але... не будем друкувати,
Скажу вам правду без гриха:
Поема вийшла засуха...

Іван МАЗУР.

Селище Ударник
Сусуманського району
Магаданської області.

збігалися. Бо і найдосвідченіший професор не зможе знаходитись у двох (а тим більше, в трьох) аудиторіях одночасно. Якщо, звичайно, не скористається фантастичним досвідом героя вірша Володимира Маяковського «Прозаседавшіесь».

Сумної слави зажило серед педагогів явище так званих «вікоїв». Наприклад, першу лекцію ви сьогодні читаете о 6.00, другу — о 15.45, а третю — аж о 21.00. Тобто маєте три пари з двома просторами «вікнами». Треба визнати, що таке «світле життя» до смаку далеко не всім. Так само, як і зворотне явище: п'ять пар підряд без перерви не те, що на обід, а навіть на чашечку кави.

Коротко кажучи, складання факультетського розкладу вимагає не менше розуму, досвіду й винахідливості, ніж розкладу руху пасажирських поїздів у курортний період. Бо аварії в учбовому процесі хоча зовні й безкровні, але теж ведуть до чималих жертв. Саме про це й мають пам'ятати всемогутні маги з деканатів.

Юрій ШАНІН.

ЛЕСИК ЧИТАЄ

Ви знаєте, як Лесик читати навчився? Адже він давно вивчив усі літери, але складати їх у слова досі не вмів. А оце нещодавно прочитав перше слово.

З вікна Лесикової кімнати видно сусідній будинок. А в ньому — молочний магазин. Над вітриною вивіска — «МОЛОКО». Саме цю вивіску й прочитав Лесик. А за нею і всі інші вивіски, плакати, афіші, що на Лесиковій вулиці є.

Тепер Лесик, коли йде з мамою до магазину, питає:

— Мамочко, а що ми будемо купувати?

— Булочки, масло і цибулю, — каже мама.

Усе ясно. Отже, треба спочатку йти в той магазин, де написано «Хліб», потім — де «Молоко», а потім — у мага-

зин «Овочі». От добре, коли вмієш читати. Ніколи не заблудишся.

А одного разу трапилось таке. Мама з Лесиком стояли в черзі у гастрономі. Лесик, щоб не було нудно, читав написи на консервних банках, що у вітрині стояли. І раптом запитав у мами:

— Мамо, а що таке кілки?

— Кілки? Це такі палички, з одного боку загострені.

— А чому вони в томаті?

— В якому томаті? — здивувалася мама.

— А ось, дивися, тут написано: «Кілки в томаті».

Подивилась мама і розсміялася. На банці з консервами напис: «Кільки в томаті». Загубив Лесик м'який знак.

Наталія КУЛИК.

ПІШОВ...

5

Почув від мами в день народження

Івась:

— Пішов рочок тобі вже, сину, п'ятий...

Синочок з подивом у мами запитавсь:

— Куди ж це він пішов, цікаво знати?

Петро КРАСЮК.

У ГОСТІ

Ну й мороз надворі: ух! —
Аж захоплює дух.
Та я його не боюся,
Я у гості до бабусі
Через річку по льоду
Разом з татом іду.
На мені:
Панчохи шерстяні,
биті валянки,
галоші,
трое штанів,
чотири светри,
хутряна куртка,
шуба,
мамина хустка,
татова шапка,
кожушані рукавиці...
Аж мороз спинився: ух! —
Захопило в нього дух.

Петро БОНДАРЧУК.

ДОДРАЖНИВСЯ

— Гей, кирпатат! Гей, кирпатат! —
Дратував Миколка Нату.
Реготав... і враз — спиткнувся
й серед шляху простягнувся.
Встав хлопчисько та й голосить,
Бо набив добряче нос!
Ніс розпух (це вже не вперше!).
Рюмса, голову задерши.
— Бач, — сказала йому Ната, —
Ось тепер і ти кирпатий.

Тамара ЖУРБА.

КОЛИ ДОВГО КАПАЄ ЗГОРИ...

«Ось уже впродовж шести років, з дня поселення мого в квартирі № 33 по вул. Новоміській, 24 (новий будинок!), у ній протікає стеля. Звертався до керівників нашої ЖЕК № 18 безліч разів, просив, благав, і все безрезультатно».

(3 листа М. Зінченка, м. Запоріжжя).

Шість років...
Така от біда.
Ходіння з благаннями —
всує.
З начальства —
як з гуски вода,
І в вус,
як то кажуть,
не дує.
Не дує!
Ну, що ж,
до пори.
Я вірю:
текст перестане.
Як лле отак довго згорі,
ЗГОРИ треба дати прочухана.

Валентин КИРИЛЕНКО.

НА СУДІ

Суддя до підсудного:
— Чого ви не подали руни допомоги по-топаючому, коли почули його крик?
Підсудний: Так він же не мене илнкав.
Він кричав: «Боже, помози!».

Надіслав А. САВИНЕЦЬ.

с. Сокирниця
Хустського району
Закарпатської області

ПОГАНІ СПРАВИ

— Ну ян, друже, парубоцьні справи?
— Погані. Дівчата дядьком називають.

Надіслав О. ПАВЛИШ.

м. Мостиська
Львівської області.

ТЕЖ ФІЗКУЛЬТУРА

— Лікарю, що робити? Я все гладшаю.
— Займайтесь фізкультурою.
— Але я і так кожного дня ходжу пішки на роботу і з роботи.

— А ви попробуйте поїздити автобусом.

Надіслав М. СТУЛИЙ.

с. Нова Галещина
Козельщинського району
Полтавської області.

ДЕ Ж НАВАРІ

Іхав Гриць на ярмарок. На вузловій станції поїзд зупинився. Гриць і питає у пасажирів:

— Що трапилось? Чому не їдемо?
— Паровоз міняють, — відповіли йому.
— Ян це міняють?
— Паровоз на паровоз.
— І що — обмінюють так на так? — щиро здивувався Гриць. — Без ніякої вигоди?

Надіслав В. СЕРГІЙЧУК.

м. Київ.

ПЕЧАТКА Є

Майстер запитує монтажника:

— Чому ти вчора не був на роботі?
— Та хворів.
— А довідка є?

— Довідки немає, а печатка є. — відповідь монтажника, показуючи сніжак під лівим оном.

Надіслав О. КОВНИЦЬКИЙ.

м. Балаклія
Харківської області.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

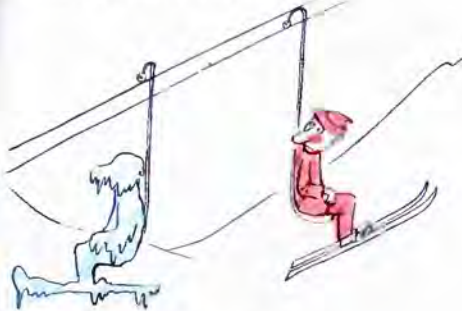

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

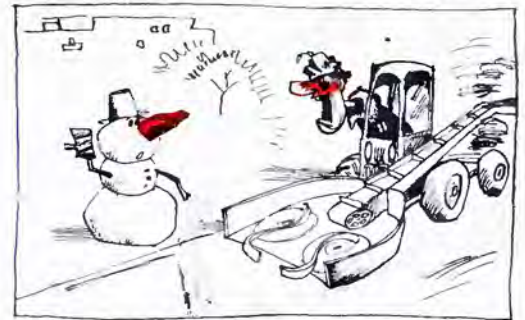
Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Мал. Б. СИВОКОНЯ

— Іду в парк!

Мал. А. АНДРЕЄВА

У ногу з часом.

Мал. Т. ЮНАКА

Мал. Є. МИЛУТКИ

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Малюнки в журналі «ВОЖИ» — Мінськ, «ДАДЗІС» — Рига, «КАПКАН» — Чебоксари, «КІРПИ» — Баку, «ЧАЯН» — КАЗАНЬ.

Мал. І. ХАНТЕМИРОВА

— Мою заявочку можете покласти під оце сунулі!

Мал. У. МЕЖАВЛІКІСА

Робочий стіл ледаря.

Автанділ АДЕШВІЛІ

П'ЯТІРКА

ГУМОРЕСКА

Вчителька оголосила:

— Сьогодні у нас контрольна робота. Будемо писати твір на тему: «Наш гість».

Не довго думавши, я закрипів ручкою:

«Гість — посланець бога. Так говорить мій дідусь. Я — піонер. У бога не вірю, але є гостей вірю. Коги до нас додому приходять гості, це завжди на добро. Якщо до когось гості не ходять, його називають негостинним. Мої батьки так не назвеш. Мої батьки дуже люблять гостей. І тому до нас гості часто приїжджують. І завжди привозять багато всякої всячини: індиків, курей, поросля, гост, баранів. Одного разу навіть корову привезли. Гості радують нашу сім'ю. А сусіди нам заздять».

Мама називає сусідів «юніонниками». Я не знаю, що це означає, але, мабуть, так називаються люди, до яких не ходять гості.

Недавно мій батько був у відражденні в районі. І завтра ми чекаємо завіття гостей. Цікаво, що вони привезуть? Добре, жби мед. Я дуже люблю мед.

Гість — посланець бога, як каже мій дідусь...»

За свою контрольну роботу я отримав п'ятірку. Вчителька похвалила мене перед усім класом.

— Ти так реально написав, що я прочитала твій твір на вчительській раді. Всі тебе дуже хвалили. Вчіться, як треба писати,— звернулася вона до класу.

Я радий побіг додому. Там на мене чекала неприємність. У коридорі стояли міліціонери. Один сидів у кімнаті за столом і щось писав. Гість із району стояв похмурий. На руках він тримав баранця, що жалібно бежав. Батько був жовтий, як перестиглий лимон.

Потім батька і гостя з баранцем кудись повели.

— Сну мій, нас хтось виказав,— плакала мама, обнімаючи мене.— Хтось написав на батька, що кожного разу після його повернення з району до нас їдуть гості і все везуть. Твій батько більше не буде ревізором, а в нас більше не буде баранців, порослят...

— Не плач, мамо— сказав я,— за цю контрольну роботу я отримав п'ятірку.

— П'ятірку! — перепитав дідусь, що був трохи глухуватий. — Ні, п'ятірки йому за це не дадуть. Років два, три, може...

Переклад з грузинської.

Мал. В. ГУРИНА

— По-моєму, це не наш: надто вже часто озиряється...

Мал. А. ГАРМАЗИ

— Діду, ви пробіли б нам талончик!

Мал. А. АНІСІМОВА

— Один пішов по довідку, другий на тренуванні, третій на весіллі...
— А що б нам придумати!

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Марешті і я зрозумів, що означає вираз «як об стінку горохом». Купив я у липні минулого року шафу-стінку виробництва Київської меблевої фабрики, що на Вішинччині, при віз додому, а в ній — модні з чотирьох дверей не зачиняються. Одні з них взагалі висять на одній завісі.

Написав я на фабрику і одержав завітти таку відповідь за підписом виномунного обов'язки начальника ВТК тов. Микшащука: «...для забезпечення нормального відкривання і закривання дверей меблі потрібно правильно виставити; при нерівностях підлоги підкладати підкладки. Магнітні защіпки також регулюються зміщенням кріпінних гвинтів у пазах».

Я вже за допомогою місцевого столара і так, і слів виставляв ті меблі, і так, і слів регулював ті защіпки, та діла нема. Написав я вдруге на фабрику, а завітти — ні слуху, ні духу. Як об стінку горохом...

І тоді я подумав: а що жби — перцем? Отож і звертаюсь до тебе, Перче: допоможи продовжати оту глуху бюрократичну стінку!

Т. ГУРКО,
вчитель-пенсіонер.

м. Бережани
Тернопільської області.

Прочитали ми в № 24 повідомлення телеграфного агентства про те, що в колгоспі «Красное знамя» Томського району на Запоріжжі сталося диво: несподівано запрацювали всі телефонні апарати, що їх має господарство, а потім знову замовкли.

Так от, ставимо тебе до відома, що та завітти наче про нас писана. Усе збігається: і гроші чивали наш колгосп «Дружба» за АТС виважа, і обіцянок налагодити роботу телефонів ми багато чули.

Щоправда, начальником Ставищенського району завізку М. Н. Макусі, зрештою стало совісно брати з колгоспу гроші за німі телефони, і він теж узяв заходів: апарати, як і раніше, працюють нішудинько, зате тепер, злиши трубку, можна ознайомитися з випуском останніх вістей місцевого радіофонівлення чи прослухати концерт за заявками.

К. ГНЕВУШ,
диспетчер колгоспу «Дружба»
Київська область.

Мешканцям нашого будинку № 2, що по вулиці Антонова, почали снитися «Мігулі», «Москвичі», «Запорожці»... Гадася, що це перед черговим розіграшем грошово-речової лотереї? Зовсім ні. Снитися вони тому, що у нашому дворі є гараж для машин. Автомобілями це, звичайно, зручно, бо ж у центрі міста, а мешканцям будинку немає від гурьоту спокою. Бачиш, навіть машини снитися почали. Правда, не всім, а тям, кому під отой гуркіт їдяться заснути.

І. ЯЦЕНКО.

м. Суми.

Кажуть, слово — полова... Ех, твби це справді було буквально так! Тоді б ми змогли видобути хоча б кілька калорій з обіцянок, даних нам керуючим конторкою «Олександрівградпостачзбут» (Кіровоградщина) М. С. Райном. Ця контора, відповідно до фондів, виділених нам на третій квартал минулого року, повинна була забезпечити брикетом наше управління, а вже управління — розподілити його серед робітників і службовців.

Вугілля нам прийшло, як ніт наплавав. «Решту надішлемо пізніше», — обіцяли нам тов. Райно. Та пізніше ми одержали від нього таке пояснення: «Недопоставна буровугільного брикету по фондах III кварталу 1978 року повністю не виконанням плану його виробни брикетними фабриками об'єднання «Олександрівградпостачзбут». Поповнити допущене недоставлення в четвертому кварталі не маємо можливості, так як фонди будуть передані іншому постачальнику. По плану IV кварталу відвантаження на Вашу адресу з Олександрії не передбачено».

Ми з цього словесного павутиння зрозуміли одне: на комбінаті «Олександрівградпостачзбут» і в конторі «Олександрівградпостачзбут», певно, не чули про таке поняття, як відповідальність за виконання плану поставок, обов'язковість виконання. А тому оце й мислимо собі, як би його перетворити пусті обіцянки хоча б у полову, а вже полову — в калорії!

І. КОЖАНОВ,
начальник Бортницького управління
зрошувальних систем
Київської області.

Нуй некажось пієдл хмілля,
Була добра чарна.
Відначая, як зумію,
Я пенсіонерка.

О. Б-ук,
Хмельницька область.

— Хоч воно й «пієдл хмілля», але все-таки для рими треба: чарна — пенсіонерка.

* * *

Я пішов одного разу на футбол.
Нам «Динамо» як на зло забило гол.
То наші хлопці трусливі як зайці,
В них летять з трибуни огурці.
Ну що, оцінили мого вірша?

І. З-нин,
Хмельницька область.

— Оцінили, особливо огурці.

* * *

Байка (уривок)
Завадилась Лисичка до Леві,
А Лев той був великої голова...

ЗАГАДКА

Що за диво?
Щас зима,
А в коробці щас трава.

А. Н-чин,
Черкаська область.

— Передаємо загадку Леві.
Нехай і він посушить голову.

* * *

Одного сонячного дня,
Що квітом цвів і пах,
Гуляв у цьому я гаю,
А браконьер ба-бах!

І. М-нич,
Закарпатська область.

— Ж-ж-ж-ж!

* * *

Виріс син у батька
Гривой заростає
Моточикла просить,
А ума не має.

О. К-пак,
Дніпропетровська область.

— Та він же просить моточикла, а не мікрофазотрона!

* * *

Жена мне каже: ти гультай
Не можеш грошей заробляти
Усі сантехники багаті
Лиш ти одия там розгільяй!

В. Х-нон,
м. Київ.

— Повірте нам, на таких віршах теж багато не заробите.

* * *

«Постать схиллася над етажеркою,
Перевертаючи свіжі книжки.
І, раптом, облишила
Сіла до столу, й поринула все у думки».

М. Л-ий,
з м. Горохова на Волині.

— Дійшли до цього місця й поринули у думки: читати далі чи раптом облишити?

* * *

«Сідали у таксі-авто:
Клим жінці обтрусив пальто...

Хитрук у суперечку-спор
обурено вступає...»

П. Г-юк
з Київницького району на Вінниччині.

— Ваші вірші творні наснажені-виповнені таними почуттями-емоціями, що аж хочеться запитати-поцінаєнтися: як ви їх складаєте-писете?

* * *

«У санаторії працює в Слави мати.
— Ким хочеш стать? — спитала у хлоп'яти
Відпочиваюча бабуся Клава.
— Відпочиваючим! — озвався Слава».

А. К-ов з Горлівки.

— Усі, що будуть читачими ці рядки, безперечно, стануть співчуваючими Слави-ній матері.

«...Судовий врач хоче ізобразити мене як не білого і не пошкодженого...»

(Із скарги).

***

«Ми, об'їзники Іваненко Микола, ковірник Пацюк Кирило рибалка-колгоспник Кабанець Микола зложили цього акта, в тїм, що 27 липня в ставку колгоспу «За мир» вловлено 123 кіло рибки з якої, в коморі зтїкло 15 кіло водни... Що і зтверджуємо собственними підписами».

(Із акта).
Надіслав І. ВАСИЛЕНКО.

«Впровадили передові і почали виконувати п'ятіріччя дії М. Глазєво, В. Цедуль. Зараз на цей рубіж вийшли М. Рїдний, В. Демченко (Із сумської обласної газети від ІВ Надїслав

«За високі поманники в роботі і за сумлінну працю внаїсми т. т. Переходька Петра Степановича і Бадиллику Кліма Івановича на дошку пошанни».

(З рішення правління колгоспу).
Надіслав Г. НИКИТЮН.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Мати на роздоріжжі...

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 15 журналу за 1978 р. було опубліковано фейлетон «Рїдно, на жаль, згадуємо...» в якому йшлося про фант кричущого бюрократизму і тяганини, припущений начальником житлово-експлуатаційної контори № 48 м. Львова Хватником Д. В. по відношенню до демобілізованого з лав Радянської Армії Оліярника Р. Е.

На жаль, Радянський райком партії м. Львова, якому мїсьний комітет Компартії України доручив розглянути виступ «Перця», поставився до цієї справи формально, внаслідок чого редакція одержала відповідь секретаря райкому т. Васильця про те, що «надрукування фейлетону було передчасним». «Перець» змушений був повторно звернутись до Львівського мїсьного партії.

Секретар мїсьному тов. Бандровський повідомив, що Радянському райкому партії вказано на поверховий, формальний розгляд фейлетону і доручено розглянути його повторно. Факти, наведені у даному матеріалі, було обговорено на бюро райкому в присутності начальника і секретаря парторганізації ЖЕКів, відповідальних працівників райвідділу внутрішніх справ. За бюрократизм і тяганину членові КПРС, начальникови ЖЕК-48 Хватнику оголошено догану; членові КПРС, начальникови паспортного відділення райвідділу внутрішніх справ Пашневичу — суворо догану. Секретарів парторганізації ЖЕКів і райвідділу внутрішніх справ зобов'язано обговорити питання, порушені у фейлетоні, на відкритих партійних зборах.

★ У фейлетоні «Нїчня на мою иористь» («Перець» № 16 за 1978 р.) йшлося про негїдні методи иєрівництва начальнича Білопільського цеху Путівельського заводу Гурина Я. М., який нетерпимо ставився до критики і переслідував підлеглих. Зокрема, він вжив з роботи голову цехному профспїлки Г. П. Рацину, яка наїмїлилася йому перечити.

Секретар Сумського обкому Компартії України тов. Манухїн повідомив редакції, що неправильну поведінку колишнього начальника цеху Гурина суворо засуджено. Його притягнуто до суворої партійної відповідальності, Білопільському райкому партії, дирекції та партійному комітету Путівельського заводу запропоновано виняти заходів до покращання виробничо-господарської діяльності Білопільського філіалу та посилення виховної роботи в колективі.

З листопада 1978 р. Рацина Г. П. знову працює на Білопільському філіалі Путівельського заводу.

★ До редакції звернулася з листом жителька м. Костополя на Ровенщині молода робїтниця В. Сорочук. Вона розповіла про те, як продавці місцевого магазину «Взуття» безпідставно звинуватили її в ирадїкції, привселюдно грубо образили.

Як повідомив редакції голова Костопільського районного комітету народного контролю В. Ткачук, якого редакція попросила перевірити цей лист, сирга В. Сорочук — справедлива. Дїйсно, продавці Кравчук Е. і Саливончичи Н. повели себе грубо і нетактовно. Матеріали перевірки було розглянуто на профспїлкових зборах коопунівермагу в присутності иєрівництва Костопільської райспоживспїлки. Продавцям Кравчук і Саливончичи оголошено догану.

★ В одному з листів до «Перця» писалося про те, що у колгоспі «Заповіт Ілїча» (село Слобїдна на Полтавщині) систематично влаштувалися колективні п'янки, однак парторганізація не вживала заходів для їх припинення.

Голова Миргородського мїського комітету народного контролю С. В. Ульянов повідомив редакції, що такі фанти дїйсно мали місце. За серйозні упущення в ідейно-виховній роботі рішенням Миргородського мїсьного партії секретаря парторганізації Марченка з роботи знято.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЯНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАїНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестєрова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 2(1044)
(на українському языкє).
Издательство «Радянська Україна».

Виходить двїчі на місяць.

Здано до набору 14. 12. 1978 р. Підписано до друку 09. 01. 1979. БФ 11359. Формат видання 70x108/16. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 06099. Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1979 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Ленїна комбїнат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брєст-Литовський проспект, 94.

— А це той кінь, на якому твій дід збирався в'їхати у Київ...